

L'HIMNE REFRESCANT

El text de la primera lectura d'aquest diumenge d'Advent és un himne introduït cap al final del llibre d'Isaïes (Is 35,1-6a.11). Recordem que, a partir del capítol 40, text d'Isaïes és obra 'un altre autor i encara un altre és el que intervé en els capítols 56-66. La introducció l'efectuaren possiblement alguns deixebles del profeta, i el seu estil literari i orientació temàtica és més proper als textos del segon Isaïes (p.e.: Is 43, 18-21) que no pas al primer.

Si es mira bé, el conjunt del text fa pensar més en un retorn de l'exili que en cap altra cosa. Cal tenir present que la predicació d'Isaïes es sol situar en els regnats dels reis Ozies, Jotam, Acaz i Ezequies, que regnaren en el període que va, a grans trets, del 740 al 700 a.C. El retorn de l'exili és, aproximadament, un segle i mig més tard.

El text s'inicia amb una proclamació joiosa, que crida l'atenció per dos motius. L'un és el fortíssim contrast amb els textos precedents (28,1-33,24), amarat d'oracles d'amenaça contra Israel i Judà i el judici contra Edom (33,1-17). Després d'aquests oracles, l'himne és realment una alenada d'aire fresc. L'altre toc d'atenció el desvetlla la imatge de la vegetació exuberant, que brolla enmig del desert. Els qui llegien aquest text sabien molt bé que era el desert, la dificultat perquè en ell hi brollés un bri de vegetació i, en conseqüència, l'espectacular i insòlit que, de cop i volta, el desert es convertís en una terra de vegetació esplendorosa. La intervenció de Déu, que afavorirà el retorn és igualment sorprenent i insòlita.

La menció dels cecs, sords, del coix i del mut permet connectar fàcilment amb l'ús que Mateu i Lluc fan d'aquests versets per descriure els temps messiànics davant els enviats de Joan Baptista (Mt 11,5 i Lc 7,22).

La guarició de totes aquestes malalties té un significat especial. Dins el judaisme totes elles eren conseqüència del pecat. Desapareguda la malaltia vol dir que ha desaparegut allò que n'era la causa. Els cecs, sords, coixos i muts podran ara caminar per la via santa, que cap impur pot trepitjar. Aquesta via santa es esmentada pel verset 8, que el text litúrgic omet, però que dóna sentit a la proclamació de la guarició dels malalts. Quin sentit té dir que cecs hi veuen, coixos caminen, sords senten i els muts parlen si no és per dir que ara podran caminar per aquesta nova ruta anomenada santa ?

L'últim verset del poema, que recull també el text litúrgic respira promeses de goig, felicitat i alegria, en clara contraposició a les penúries de l'exili. El destí del retorn no és la terra d'Israel, sinó la muntanya on hi ha edificada la ciutat de Jerusalem: Sió, amb tot el que això significa de privilegiar, per sobre la totalitat de la terra d'Israel, tota la càrrega que té Sió d'exaltació de la dinastia de David, de vinculació amb el temple i el seu culte i de reducció i centralització de l'indret des d'on Jahvè exerceix el domini sobre les nacions de tota la terra.

Diumenge 3er d'Advent
12 de desembre de 2010